Н. К. Крупської

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

СУБОТНІЙ ВИПУСК

Молодий комунар

ОРГАН ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX. № 61 (917). СУБОТА, 25 ТРАВНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Ніна Смаглюк — медсестра з села Оситняжки Новомиргородського району. Цінують дівчину тут як гарного спеціаліста. А ще вона — серед комсомольських активістів Оситняжки.

Фото П. МАЛЄЄВА.

УВАГУ НАВЧАННЮ І ВИХОВАННЮ РОБІТНИЧОЇ ЗМІНИ

Трудові резерви — найбільша в нашій країні школа по підготовці кваліфікованих робітничих кадрів. Тепер у профтехучилищах оволодівають різними спеціальностями понад два мільйони юнаків і дівчат. Восени до цих учбових закладів буде прийнято майже півтора мільйона новачків. Їх підготовкою і вихованням займаються 120 тисяч викладачів і майстрів виробничого навчання.

Ці цифри наводились на всесоюзному семінарі керівників навчально-методичних кабінетів профтехосвіти, який закінчився 23 травня в Москві і був присвячений обмінові досвідом.

На семінарі велику увагу було приділено питанням ідейно-політичного виховання молоді у світлі рішень XXIII з'їзду КПРС і Постанови квітневого (1968 р.) Пленуму ЦК КПРС.

(Кор. ТАРС).

«МИ ПІДТРИМУЄМО, МИ СХВАЛЮЄМО!»

ЗБОРИ ОБЛАСНОГО КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВУ

Вчора в приміщенні обласної філармонії відбулися збори активу обласної комсомольської організації, в яких взяли участь члени і кандидати у члени обласного комітету ЛКСМУ, комсомольські працівники, секретарі первинних комсомольських організацій.

Учасники зборів одностайно обрали почесну президію в складі Політбюро Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу. З доповіддю «Про підсумки квітневого (1968 р.) Пленуму ЦК КПРС та завдання обласної комсомольської організації» виступив перший секретар обкому КП України М. М. КОБИЛЬЧАК.

В обговоренні доповіді виступили: секретар Кіровоградського міськкому комсомолу Ю. РУДНЄВ, доярка колгоспу імені Дзержинського Знам'янського району Л. КРИВОРУЧКО, перший секретар Олександрійського МК ЛКСМУ І. УРИЦЬКИЙ, секретар комітету комсомолу Кіровоградського агрегатного заводу В. ТЕРЕЩЕНКО, редактор газети «Молодий комунар» В. ПОГРІБНИЙ, перший секретар Новоукраїнського райкому комсомолу Ю. ЦЕЛИХ, військовослужбовець місцевого гарнізону М. ІДОЛЕНКО.

У виступах підкреслювалося, що в рішеннях квітневого Пленуму ЦК КПРС дістала дальшого розвитку розроблена XXIII з'їздом КПРС ленінська лінія у зовнішній політиці. Комсомольці, вся молодь Кіровоградщини палко схвалюють мудру зовнішню політику КПРС, спрямовану на збереження миру, зміцнення єдності світового комуністичного руху.

На зборах відзначалося, що тепер, коли різко загострилась ідеологічна боротьба між соціалізмом і капіталізмом, виняткового значення набуває вся ідеологічна робота комсомолу серед молоді.

Збори обласного комсомольського активу у своїй резолюції одностайно схвалили постанову квітневого Пленуму ЦК КПРС, політичну лінію і практичну діяльність Центрального Комітету КПРС, його Політбюро у галузі зовнішньої і внутрішньої політики. Збори закликали комсомольські організації області спрямувати політичну і виробничу діяльність на боротьбу за дострокове виконання завдань п'ятирічки гідну зустріч 50-річчя Ленінського комсомолу, сторіччя від дня народження В. І. Леніна.

На зборах групі комсомольських працівників було вручено грамоти ЦК ЛКСМУ та ЦК ВЛКСМ.

В ПОХІД, КОМСОМОЛІЄ!

В попередньому номері «Молодого комунара» ми розповіли про почин комсомольців Агрегатного заводу міста Кіровограда. Вони, комсомольці, готуючись гідно зустріти 50-річчя ВЛКСМ і 100-річчя від дня народження В. І. Леніна, оголосили дворічку культури та естетики виробництва і дружно включилися в змагання.

Бюро міськкому комсомолу схвалило ініціативу комсомольської організації Агрегатного заводу і запропонувало всім комсомольським організаціям міста вивчити і підтримати цей почин.

ТВІЙ ПОСТАМЕНТ — НАЙВИЩИЙ

КЛУБ КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВІСТА

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ВАТАЖОК — ЛЮДИНА ШИРОКОГО ІНТЕЛЕКТУ

БІЛЯ КНИГАРНІ зупинились два юнаки. Один з них просив товариша зачекати на вулиці, а сам квапився в магазин.

— Я хутко вернусь, Василю, — казав. — Одну-однісіньку книжку лише куплю.

— Дивак ти просто, Серьожо. Ми ж на автобус запізнимось.

І таки запізнились. Зате Сергій тримав в руках книжку Бориса Олійника. Йшов центральною вулицею Добровеличківки, читав вірші. Раз-по-раз зупинявся. Бо не міг одірвати погляду од полум'яних рядків любимого поета. А Василь нервував:

— Через твою книжку ми до ночі будемо добиратись в село. Теж мені ще піїт...

Кремезна постать Сергія пройнялась трепетом. Юнак аж скипів:

— Сам просишся, щоб образити тебе... Якби ти прочитав хоч один вірш Олійника, сам купив би його книжку.

— А як я не люблю віршів...

— Який же з тебе комсомольський секретар, коли ти книжок цураєшся?.. І однаково тобі, чи поруч звучить «Аппасіоната», чи баба в казанок б'є. Дай тобі будь-який кросворд, то жодної клітинки не заповниш. Отакий з тебе ерудит...

— То виходить по-твоєму, мене, дарма вибрали на зборах? Невже я нічого не вмію робити?..

Сергій вже з лукавістю:

— Чого ж, кусок заліза ти далеко кидаєш. І високо скачеш. А більше нічого не хочеш знати, хоч хлопець з глуздом...

Василеві, звісно, стало соромно.

Цей та подібні факти спонукають робити висновок, що про інтелект комсомольського активіста варто повести широку розмову: бо ж той, кому доручено вести за собою молодь, має бути людиною, яка стоїть на високій сходинці. Кожен ентузіаст, звісно, повсякчас буде на виду.

Працював в молодіжному колективі Ульяновського цукрозаводу ініціативний комсомолець Валентин Давидяк. Вчився в політехнічному інституті, був серед кращих в колективі художньої самодіяльності заводського клубу, полонив нерідко глядача як соліст ансамблю танцю цукровиків. Валентина називали першим хлопцем в робітничому селищі. Комсомольці обрали його своїм ватажком. І не помилились. Знавець багатьох виробничих процесів на заводі, любитель музики, образотворчого мистецтва, здібний організатор, хороший товариш, він — Валентин Давидяк — невдовзі очолив заводський комітет комсомолу. А сьогодні — секретар Ульяновського РК ЛКСМУ.

В Голованівську від дівчат-механізаторів мені довелось чути про те, що комсомольський ватажок колгоспу не знав, як працюють в полі його ровесники. Цифра виробітку була високою. І секретар вважав, що все гаразд. Та при сівбі ярих молоді механізатори не дотримувались вимог агротехніки.

Згадав про цей випадок молодим хліборобам артілі імені XXII з'їзду КПРС Новгородківського району. Вони ж одразу:

— Наш комсомольський секретар не зробить такої помилки. Микола Мелешко — ерудит неабиякий. Він знає, як повинен діяти сівач, коли сіє кукурудзу, він розуміється в механізмах, що на тваринницьких фермах, доїльну установку може налагодити. Скрутно було в поли, коли сіяли ячмінь. Микола залишив своїх спортсменів (він у нас в колгоспі інструктор по спорту) — сам сів за кермо трактора. І перший отримав похвалу від колгоспних спеціалістів.

А ось Валентина Довжик — секретар комсомольської організації «Шлях до комунізму» Добровеличківського району — знавець агрохімії. Нерідко дівчина починає розмови з хліборобами про міжнародний молодіжний рух, про письменників-земляків. А ще вона — хороший агітатор, пропагандист.

Зустріньтесь з Олександром Шевчуком, ватажком комсомольців артілі імені Орджонікідзе Ульяновського району. Не пошкодуєте. Матимете насолоду, коли він розповідатиме про широкі казахстанські степи — сам же мандрував там, — сперечатиметься про новизну в роботі будівельників. Він, якщо, звісно, ви не знаєте, згадає про цікаві сторінки з життя Бетховена чи Леонтовича, а потім візьме в руки баян і заграє чудовий «Турецький марш». Вам треба посадити сквер чи сад. Кличте в свій гурт Олександра, і він допоможе зробити так, щоб кожен саджанець якнайвище піднявся до сонця. Не треба йому, Олександру, консультантів, коли він береться зі своїми друзями обладнувати спортивний майданчик чи влаштовувати вечір атеїста.

Ще одна біографія — секретаря комсомольської організації артілі імені Дзержинського Знам'янського району Леоніда Криворучка. Хлопець має спеціальність бухгалтера. Він непоганий економіст. Розуміється Леонід і в хоровому співі, хореографії, прикладному мистецтві. Він — любитель народної творчості, етнографії.

Ватажок комсомольців колгоспу імені Леніна Олександрійського району Олександр Гусєв ніколи не кличе на допомогу інших, коли йому треба гарно оформити стінну газету чи листівку «Комсомольського прожектора», оздобити сцену в сільському клубі. Він сам майстер пензля...

Не обов'язково, звісно, вміти самотужки спорудити зі смаком сучасний будинок. Але той, хто йде в перший шерензі комсомольських активістів, має знати, як цей будинок повинен стояти вікнами до сонця. Він, молодий ентузіаст, перший повинен розрізнити, де сірі, а де сонячні барви. Комсомольський активіст — це порадник у свого ровесника. Якщо він з вузьким інтелектом, то, безперечно, не зуміє встояти на тій сходинці, що йому належить.

Якщо він, комсомольський активіст, не бачить багатства ясних барв рідного степу, то й тим, кого він має вести за собою, не покаже тієї краси...

М. ШЕВЧУК.

СЬОГОДНІ—ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ АФРИКИ

ЗА АЕРОДРОМОМ—КОНТРАСТИ

Треба бути парижанином, щоб зрозуміти Бангі, сказав один журналіст. Уявіть собі збільшений в десять разів Булонський ліс, де замість дубів і буків ростуть величезні дерева, залишки первісного тропічного лісу, асфальтовані доріжки, що ведуть до розкиданих недалеко один від одного білих камінних будинків з верандами. І це буде Бангі, столиця Центрально-Африканської Республіки.

Шофер таксі, який везе вас з аеродрому, обов'язково зверне вашу увагу на три латинських літери «РСА» — скорочена назва Центрально-Африканської Республіки, що чітко вимальовується на фоні зеленої гори, де біля підніжжя розкинулося місто Бангі, контрасти якого — це контрасти молодої республіки, що вступила у восьмий рік свого незалежного існування.

Ці контрасти ви відчуєте зразу, як тільки вийдете з літака в ультрасучасному столичному аеропорту — гордості центральноафриканців. Захоплення чіткими лініями приміщення аеропорту швидко забувається, варто лише машині звернути на шлях, що веде до міста. Низькі, покриті тросником саманні халупи проносяться за вікном автомобіля на всьому шляху до міста. Тут якось гостро, зримо починаєш розуміти проблеми країни. Ці халупи, де туляться, як правило, численні сім'ї, не мають і мінімуму побутових зручностей. Відсутність електрики вважається звичайним явищем.

Типова мусульманська мечеть, а поряд з нею велика будова — резиденція правлячої партії «Рух соціальної еволюції Чорної Африки» (МЕСАН). Створена засновником і першим президентом країни Бартелемі Богандою. Партія МЕСАН не має чіткої і ясної програми. Тому вона ще не стала силою, яка може організувати народ. Її ядро складають місцеві організації столиці країни. Місто Бангі починається ненароком, коли перед вами раптом з'являються білі корпуси текстильного комбінату, який центральноафриканці називають одним із первенців індустріалізації країни.

В цьому місті поки що немає автобусного руху. Є тільки один маршрут, по якому курсує п'ять автобусів. Однак бангійці пишаються цим і включають своє місто в число тих небагатьох африканських столиць, де є автобусний рух. В потоці пішоходів можна зустріти немало жебраків-сліпих з маленькими поводирями, однолітки яких першого жовтня почали учбовий рік. Ці діти не можуть відвідувати школу. 42 проценти населення ЦАР молодші п'ятнадцяти років, але половина з них поки що не може вчитися. Не вистачає вчителів, шкіл. Уряд країни докладає максимум зусиль, щоб кожному молодому громадянину республіки дати можливість вчитися.

...Тропічна ніч вривається в освітлені вікна готелю шумом ріки і м'якими ритмами «там-тама». Це — Африка. Білосніжний хмарочос «Сафарі» і звуки «там-тама».

Борис ФЕДОРОВ,
кор. ТАРС.

Краща з кращих

Закінчився огляд-конкурс на краще оформлення Ленінської кімнати серед органів і підрозділів міліції Кіровоградської області.

Переможцем визнано особовий склад Кіровоградського міськвідділу міліції. Яскраві тематичні стенди, оформлені кіровоградцями, розповідають про життя і діяльність В. І. Леніна, роль громадськості в охороні правопорядку. Дошка пошани, листки слави, стенд «Як ми виконуємо Присягу», стінгазета «Радянський міліціонер», вся наочна агітація Ленінської кімнати допомагають виховувати у працівників міліції і особливо у молоді справжню комуністичну свідомість, мужність у боротьбі з порушниками громадського порядку.

М. СИНЬООК,
сержант міліції окремого підрозділу.

Над тим полем, де працює тракторист Микола Берест, різнобарвним коромислом повисла веселка. Механізатор з утіхою: нива, яку він зрошує, має бути щедрою, понад сорок гектарів пшениці сподіваються зібрати тут хлібороби колгоспу імені Жданова Кремгесівського району.
Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ДИСПУТ? ЦЕ ДОБРЕ. АЛЕ...

Про що розповіла анкета

Навчальний рік у системі комсомольської політосвіти, який нещодавно закінчився, приніс чимало знахідок молодим пропагандистам. Поряд з уже звичними формами занять (лекція, бесіда) все частіше заняття в гуртках, семінарах і політичних клубах перетворювалися на запальні диспути, часто вони проходили у формі цікавих вечорів-зустрічей з ветеранами революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, з героями праці. Та мають місце і недоліки в роботі. Про це свідчить і анкета, яку провела редакція разом з відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому комсомолу. Анкетуванням було охоплено 80 пропагандистів з різних районів. 42 з них мають досвід роботи до року, 22 — до двох, 16 чоловік — 3—4 і більше років.

З опитаних 61 пропагандист визнав, що найчастішою формою занять були бесіди, 27 чоловік відповіли, що на заняттях віддають перевагу лекціям. Лише 27 пропагандистів з 80 зуміли зробити найчастішою формою занять диспути. І в той же час половина пропагандистів відповіла, що найбільше їм подобається диспут. Значить, якщо мало ми проводимо диспутів, так не тому, що не хочемо, а тому, видно, що ще не завжди вміємо. І при проведенні семінарів пропагандистів це, безумовно, доречно враховувати.

У минулому навчальному році зміцніли зв'язки пропагандистів з бібліотеками. На питання: «Чи допомагає в роботі бібліотека?» 72 пропагандисти з 80 відповіли ствердно. А от на подібне питання щодо клубів, будинків культури — лише 36. Це вже насторожує, оскільки ще раз нагадує, що немає достатнього контакту між клубними працівниками і керівниками клубів, семінарів і гуртків комсомольської політосвіти. А разом вони дуже багато могли б зробити.

Бажає бути кращою і допомога пропагандистам з боку райкомів і міськкомів комсомолу, адже з 80 опитаних дванадцять прямо сказали, що ця допомога ще недостатня, а п'ятеро зовсім не відповіли на питання, щоб, видно, не образити своєю відвертістю товаришів з райкомів і міськкомів комсомолу.

Навчальний рік закінчився, але політичне навчання молоді триває. Пропагандисти продовжують відточувати свою майстерність у бесідах на фермі, в цеху, у полі, в публічних виступах. Райкоми і міськкоми комсомолу перерву в навчальному році теж мають використати для кращої підготовки пропагандистів.

В. ЦВЯХ.

КОМСОМОЛЬСЬКА СЛУЖБА ПОБУТУ

ЯКУ ВАМ ЗАЧІСКУ?

Завідуюча усміхнулась і зникла за дверима. Я лишилася сама. Сиджу, чекаю.... Стережу кабінетну тишу.

Нараз чую: за плечима м'яко ринули двері. На порозі — струнка, середнього зросту дівчина в білому халаті. З-під біленької косинки настирливо вибивається русяве волосся, а веселі очі стріляють смішинками.

— Здрастуйте.

Так я познайомилась з майстром «Жіночого салону» № 10 Валентиною Дуліною.

— А що розповідати?.. Життя у мене звичайнісіньке.

Зате своїм учителям Валя не шкодує ні слів, ні фарб.

Їй — 20. І мало, і багато водночас. Мало, що попереду велике, цікаве життя.

Але ж їй уже 20!

Уже, бо:

— Всього бувало... Після школи вирішила піти ученицею в перукарню. Часто приглядалась до вправних жіночих рук майстрів. Іноді через вікно стежила, інколи, не соромлячись, заходила зробити зачіску. І все дивилась...

В жіночому салоні щодня людно.

— Я до Валі Дуліної хочу потрапити.

— І я до неї. Це мій постійний майстер, — розмовляють жінки в черзі.

А в цей час під її руками:

— Сьогодні, Валю, ти повинна зробити мене найкращою. Екзамен...

— І я хочу бути гарною, — каже Ольга Сурай — продавець магазину.

Валя посміхається, бо впевнена в собі.

І не дивно, коли на міському та обласному конкурсі молодих перукарів дівчина зайняла перше місце.

Згодом побувала в Олександрії на огляді. Позмагатись було з ким. Та все-таки і тут кіровоградка вийшла переможницею і в Одесі не осоромилась, зайняла одне з перших місць.

Тож і вирішили комсомольська організація послати Валю і її подругу Раю Чумаченко до Львова навчатися. А через два роки дівчата повернуться майстрами-модельєрами вищого класу.

— Просите назвати найщасливіший день в моєму житті? — Помовчала. — О! Їх було багато...

Л. ПОПРАВКО.

м. Кіровоград.

Зустріч з академіком

Багато молодих інженерів Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування займаються раціоналізаторською діяльністю, вони винахідники, окремі з них ведуть наукові спостереження, експерименти. І коли в інститут з Всесоюзної академії сільськогосподарських наук імені В. І. Леніна прибув академік Петро Мефодійович Василенко, вони першими виявили бажання зустрітися з ним. Вони знали, що це вчений з світовою славою, він автор багатьох робіт в галузі землеробної механіки, займається питанням автоматизації сільськогосподарських процесів.

Вчений розповів інженерам, педагогам про розвиток сільськогосподарської техніки, завдання індустріалізації сільськогосподарського виробництва.

М. НОЖНОВ.

„МИ НОСИЛИ СПРАВЖНІ БУДЬОНІВКИ“

Часто на схилах Дніпра, в Києві можна бачити групу літніх людей. Їх скроні вкриті сивиною, густа сітка зморщок лягла на обличчя, а вони називають один одного Яшею, Ольгою, називають на ти. І чути на схилах Дніпра.

— А пам'ятаєш Нову Прагу?

— А згадай Знам'янку.

Це збираються на зустріч ветерани комсомолу Кіровоградщини, що проживають у Києві. Зараз в столиці республіки понад 50 ветеранів комсомолу нашої області. Це ті, хто створював перші комсомольські осередки, хто чергував у загонах Чону, хто із зброєю в руках захищав здобутки Жовтня.

Серед ветеранів комсомолу Кіровоградщини — академік І. К. Білодід, один з перших комсомольців Онуфріївки; заслужений діяч науки, професор Д. І. Панченко, комсомолець з Новгородки; доктор сільськогосподарських наук Б. Я. Варшавський, комсомолець з Новогеоргіївська; письменник Савва Голованівський, доцент педагогічного інституту Є. Ю. Кастеллі та інші.

Комсомольські ветерани об'єднані в раду старих комсомольців Кіровоградщини, яку очолює Леонід Іванович Дмитренко.

В затишній квартирі Леоніда Івановича я слухаю розповідь про роботу комсомольських ветеранів. На столі — адреси земляків, листи, листівки, адреси. Виявляється, що земляцтва комсомольських ветеранів Кіровоградщини є в Москві і в Одесі. Підтримує зв'язок Леонід Іванович і з іншими містами, де проживають колишні комсомольці Кіровоградщини.

Часто вони виступають із спогадами перед молодими воїнами, школярами, робітниками, розповідають про свою буремну молодість, про організацію перших комсомольських осередків. Згадує Леонід Іванович про зустріч старих комсомольців Кіровоградщини в 1961 році, показує численні фотознімки. В нинішньому, ювілейному для комсомолу році, буде проведена друга така зустріч. І Леонід Іванович вже зараз діяльно до неї готується.

— Треба буде обов'язково запросити Андрія Івановича Олейнікова, генерал-майора у відставці. Він брав участь у звільненні Олександрії, Знам'янки, Кіровограда під час Великої Вітчизняної війни.

Чи зможе приїхати на зустріч Маршал Радянського Союзу П. К. Кошовий — один з перших комсомольців Олександрії? А ви знаєте, він пішов у армію по комсомольській путівці, яку видали в Олександрії?

По-юнацькому блищать очі у 62-річного комсомольця, і я в цю хвилину не відчуваю вікової різниці, мені здається — Леонід Іванович мій ровесник. Та за плечима у нього велике і змістовне життя. Ось коротенькі рядки з його біографії, штрих до портрету комсомольця 20-го року.

14-річним юнаком в 1920 році вступив до комсомолу в місті Олександрії. Був секретарем райкому комсомолу в Новій Празі, делегатом 5-ї Всеукраїнської конференції комсомолу. На все життя вистачило у Леоніда Івановича комсомольського вогнику. Дивлюсь його архів і підшукую одне слово, яким можна охарактеризувати власника архіву. Нарешті знайшов це слово — доброволець.

В 1921 році 15-річний комсомолець добровільно вступив бійцем в Комуністичний полк особливого призначення. Часи були важкі. Навколо нишпорили банди. Нічну тишу раз у раз порушували постріли. Якось в Олександрії під час нічного чергування вирішив перевірити документи у відвідувачів ресторану. Наблизився до молодика з військовою виправкою.

— Ваші документи!

— Хлопчисько, як ти смієш, — процідив презирливо чоловік, і вихопив револьвер.

Куля лише випадково не обірвала життя юнака. А затриманий виявився переодягненим денікінським офіцером.

В 1933 році Л. І. Дмитренко працював на керівній посаді в Одесі. Та він залишає чудову квартиру, місто біля моря, керівну посаду і добровільно йде працювати директором степової МТС. Про те, як працював 27-річний директор МТС, красномовно свідчить той факт, що Леонід Іванович був делегатом І-го Всесоюзного з'їзду колгоспників-ударників.

На початку війни Леонід Іванович добровільно пішов на фронт, був комісаром.

Другий рік вже на пенсії. Леонід Іванович керує школою молодих комуністів у партійній організації Міністерства сільського господарства УРСР, семінаром по економіці.

А про роботу його, як керівника ради ветеранів комсомолу Кіровоградщини я вже розповів.

Ось які вони, сиві комсомольці-ветерани. В нинішньому році вони зустрінуться в Кіровограді з сучасним поколінням комсомольців. Це буде хвилююча, незабутня зустріч, зустріч з фундаторами комсомолу Кіровоградщини.

Коли я вже залишав квартиру Л. І. Дмитренка, то побачив дитячу шапку на зразок будьонівки з червоною зіркою.

— Це онукові купив, — сказав Леонід Іванович. — Мені довелося носити справжню будьонівку.

А. КОХАН,
наш позаштатний кореспондент.
Київ — Олександрія.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНІ

Три студенти, три різні дороги. Але їх об'єднала дружба, єдині мрії про майбутнє.

Хоч Іван Ткачук вступив до Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна після закінчення школи, та вчитись довелося зовсім недовго: пішов на службу в Радянську Армію. Після солдатської каші — знову студент. До справ взявся серйозно, завзято. Тож і успіхи відрадні — студент другого курсу фізмату, комуніст Іван Ткачук, відмінник у навчанні, одержує Ленінську стипендію, член комітету комсомолу, заступник секретаря комітету комсомолу інституту.

В студентки Галини Цвик — секретаря комсомольської організації філологічного факультету біографія ще коротша. Після середньої школи вступила до інституту.

Діна Григораш, студентка другого курсу підготовки вчителів 1—4 класів, завідує сектором комсомольського обліку інституту.

Всі вони разом беруть активну участь у громадській роботі.

На фото: І. ТКАЧУК, Г. ЦВИК, Д. ГРИГОРАШ обговорюють план проведення чергового КВВ.

Фото В. ЗАНІЗДРИ.

Відкривають сторінки подвигу

Двері цієї кімнати рідко коли зачинені. Йдуть сюди хлібороби, школярі, йдуть і престарілі, і вісімнадцятирічні.

«Кімната слави» — напис на дверях. Глянувши на нього, кожен спішить туди, де на стінах видніються фотомонтажі, діаграми. Уміло виготовлений стенд «Ніщо не забуто, ніхто не забутий». В центрі — золотавий макет обеліска, а поруч — портрети односельчан, що не вернулися додому з далеких фронтових доріг. Чимало фотодокументів, інших матеріалів розповідають про подвиги героїв-піонерів, комсомольців 30 — 50-х років. А на сусідній стіні — Дошка шани, де викладені фотопортрети пантазіївських хліборобів, що нині вершать свій подвиг на рідному полі.

Учні, вчителі Пантазіївської восьмирічної школи Знам'янського району продовжують збирати матеріали для «Кімнати слави». І знову відкриваються яскраві сторінки біографії людей, життя яких було подвигом.

М. ВІНЦЕВИЙ.

СКРИПИЧНИЙ КЛЮЧ ВИХОВАННЯ

На шкільній орбіті

«Вчитися комунізму!» — цей заклик Володимира Ілліча визначає життєву програму підростаючих поколінь, всієї радянської молоді, в тому числі — учнівської. На жаль, у багатьох школах він підмінюється лозунгом «Вчитись, вчитись, вчитись», що тлумачиться значно вужче. Відомо, що в промові на III з'їзді РКСМ («Завдання Спілок молоді») В. І. Ленін точно розкрив поняття «вчитися комунізму». Це — не тільки оволодівати знаннями, а й гартувати себе в дисциплінованій праці поруч з батьками, морально вдосконалюватися, виховуючи в собі борця за комуністичні ідеали.

Мені хотілося б зупинитися лише на одному з найважливіших пунктів програми підготовки старшокласників до активної участі в комуністичному будівництві — на їх трудовому вихованні.

Розуміючи важливість трудового виховання учнів для підготовки до самостійної діяльності і вільного вибору професії, педагогічний колектив і комсомольська організація нашої школи приділяють цій справі багато уваги. Ось лише кілька фактів.

Готуючись відзначити піввіковий ювілей Радянської влади, комсомольці спільно з воїнами військової частини — шефи школи — заклали сад імені 50-річчя Жовтневої революції. Учні систематично беруть участь у виконанні виробничої програми заводу імені Кірова, колектив якого також є шефом школи. Особливо багато зробила комсомольська група 9-а класу. Почалося з недільника дев'ятикласників на транспортуванні деталей. Потім — екскурсія по всіх цехах і постійна допомога бригаді по виготовленню побутових речей.

Досить часто в школах задумуються над тим, де знайти корисні і цікаві для старшокласників трудові справи. Життя підказує, що таких справ навкруги багато. Важливо лише зробити їх комсомольськими, уміло мобілізувати учнів.

Ще в перший місяць навчального року комсомольці 9-б класу звернули увагу на будівельний майданчик, що розмістився за кілька кварталів від школи. Дізнавшись, що там споруджується дитячий будинок, вони з власної ініціативи запропонували керівникам будівельної організації свою допомогу. Однак, одержали відповідь, що в такій допомозі немає потреби. Пізніше, місяців через два, будівельники згадали пропозицію комсомольців і запросили їх на майданчик. Першими відгукнулися ініціатори. Але в справу втрутився комсомольський комітет школи, який вирішив залучити до неї всіх старшокласників. За спеціально розробленим графіком шість комсомольських груп працювали на будівництві. Учні розвантажували і підносили будівельні матеріали, виконували допоміжні роботи.

Справа не обмежилась участю в будівництві. Ще будинок не був заселений, а комсомольці 9-а виявили нову ініціативу. В шкільних майстернях вони виготовили понад 30 красивих металевих лопаток з дерев'яними держачками, підготували інші подарунки малюкам. Комсомольці решти груп доповнили ці подарунки своїми — дитячими книжечками.

Трудове виховання ми розглядаємо, як складову частину загального процесу комуністичного виховання. Тому воно мусить бути взаємопов'язане і погоджене не лише з фізичним, а й з розумовим, моральним та естетичним вихованням.

Роз'яснення політичного значення та суспільно-корисного характеру праці учнів постійно супроводжує організацію кожної трудової справи. Інакше виховна ефективність не може бути високою. Перші дерева цього року, наприклад, учні посадили на пам'ять про Юрія Олексійовича Гагаріна. Комсомольський актив ухвалив посадити Алею Героїв на честь 50-річчя ВЛКСМ. Коли члени комітету розпочали посадку, до них приєднався ряд інших комсомольців. Одночасно йшло прибирання вулиць, діяли три санітарні патрулі.

Для того, щоб підвищити виховну ефективність трудових справ, ми проводимо їх, як правило, в колективних формах. Ніколи не забуваємо, що найважливіша і обов'язкова умова високої ефективності трудового виховання — це підпорядкування його навчально-виховним цілям школи.

І ще одна важлива проблема трудового і морального виховання хвилює наших педагогів та комсомольців, і не тільки, мабуть, наших. Мова йде про дружні зв'язки старшокласників з виробничими колективами, обмін привітаннями та подарунками, епізодичні зустрічі та концерти — ще не ознаки наявності таких зв'язків. Коли адміністрація підприємства надає школі допомогу в зміцненні навчальної бази, не значить що кращого нічого й бажати. Звичайно, матеріальна допомога школі дуже й дуже потрібна. Проте всього цього замало. Хотілося б, щоб учні не просто були знайомі з передовими робітничими колективами, а постійно дружили з ними, добре знали виробничі будні, повсякденні заняття та інтереси молодих робітників, щоб тут, на заводі, вони стикалися з конкретними життєвими ситуаціями і вчилися, як вести себе, щоб і робітники постійно цікавилися справами своїх молодших друзів, проводилися спільні комсомольські збори, диспути, культпоходи, екскурсії.

Комсомольці нашої школи пред'являють цілком обгрунтовані претензії комсомольській організації заводу ім. Кірова (секретар т. Головченко). Незважаючи на те, що учні різних класів систематично працюють на підприємстві і, повторюю, роблять це з задоволенням, заводські комсомольці мало цікавляться справами школярів, рідко бувають у школі, не приходять навіть на запрошення старшокласників.

Добру справу розпочали молоді робітники автоколони № 2199 (секретар комсомольської організації Микола Головецький), взявши шефство над двома піонерськими загонами. Хотілося б, щоб ця справа була продовжена і стала систематичною. Діти нетерпляче чекають своїх друзів. Нам здається, що було б непогано якби міський комітет ЛКСМУ нагадав комсомольським організаціям підприємств, що в резолюції XV з'їзду ВЛКСМ поставлена конкретна вимога: «XV з'їзд ВЛКСМ підкреслює, що молоді інженери і вчені, воїни і спортсмени, робітники і студенти повинні не лише брати участь у вихованні школярів, але й найперше своєю почесною справою, але й найпершим комсомольським обов'язком».

Так, саме вплив робітничих колективів допоможе школі виховати в учнів комуністичне ставлення до праці, правильно націлити їх у громадську думку і цим самим краще підготуватися до життя, до вибору професії.

А. РОЗЕНБЕРГ,
організатор позакласної і позашкільної роботи Кіровоградської середньої школи № 30.

Анатолій КУЙБІДА

РУДИЙ

Ніби зараз бачу Рудого
під макітерку
підстриженого,
худорлявого,
високого
і, як день,
блакитноокого.
Рвана-рвана
тужурка,
що ніде клюнути курці.
Светр —
латка на латці...
І поношені чапці.
Він
аж світиться
від голоду,
пританцьовує
від холоду:
— Ой, коли
прийде весна!
ой, коли
прийде Красна!
Осирочений війною,
Рудий
З матір'ю-вдовою
жив,
як на передовій,
у земляночці
тісній.
Як він вижив —
друг мій любий?
Може, міці
взяв у дуба,
в гіркотизні
жолудів,
в лободі,
що в супі їв?
Не схилили
голод з холодом
золоту
хлоп'ячу голову!
Виріс Рудий,
Не помер!
Чи впізнаєте
тепер
в нім
колишнього хлопчину?
Богатир,
а не дитина!
Він —
як сонце між людей,
вогнебровий Прометей.

Він любить життя, його красу і труднощі. А ще — поезію. І не тільки, як читач. Анатолій Куйбіда сам пише вірші, які вже друкувалися в районній і обласній пресі. Любов до поезії привела його на роботу в газету, а потім до Московського літературного інституту імені М. Горького. Зараз Анатолій — третьокурсник-заочник цього інституту, а працює завідуючим відділом листів і масової роботи в редакції Новоархангельської районної газети «Колос».

ХЛІБ ВІД ЗАЙЦЯ

Я свято пам'ятаю
хліб від зайця
в своїх дитячих
задубілих пальцях,
від холоду хатнього
задубілих.
Тримав,
як скарб,
той окраєць білий.
Він пах,
як і щоки батька,
вітром,
він душу сповнював
теплом і світлом.
О, як шкодував
те диво їсти,
немов із сонця
випечений —
не з тіста!
Відкушував
малесенькі шматочки
під найтепліше в світі:
— Їж, синочку!
Ховав лице
у татковій куфайці
й, здавалось, бачив
добрі очі зайців.

БІЛЯ ЗЕМЛІ

Було,
тітка повернеться з поля
рук не чує
з утоми та болю.
Та й удома
спочинку не знає —
білить хату
або замітає,
а між тим
і синочків повчає:
— Вчіться, дітки,
бо важко вам буде.
Вчіться, любі,
щоб вибитись в люди
й жити в городі десь,
у столиці,
не копатись, як я,
у землиці.
Діти слухали неньку
і вчились.
На село, —
як на пекло, дивились.
Мріям юним
було в нім затісно,
снили,
марили містом,
Що розмова,
то тільки про нього.
Стало місто для
хлопчиків
богом.
І зросли,
і роз'їхались діти.
Зрідка матері
пишуть привіти.
І кепкує
над сивою вітер:
стукне в шибку —
вона до порога...
Вийде з хати —
не видно нікого.
Тільки віти хитаються...
Віти...

ДУМА ПРО ЗЕМНЕ ТЯЖІННЯ

Ступить
на місячне лоно
людина,
руками його
діловито потрога,
і вигукне,
сяючи зором орлиним:
— А все таки
журавлиним.
І, може, земні
їй привидяться квіти
у місячних
чорних, як ніч, долинах.
І спомин
про щастя земне
і про муки

Дума про Афродіту

Сповз на траву
з плечей халат,
і спалахнув
купальник біло.
Як сонце,
між вербових шат
дівоча постать
заясніла.
Влетіла дівчина,
мов птах,
у плеса
голубу колиску.
Зойк стрепенувся
на вустах,
і райдугу
зігнули бризки.
Торкнулись хвилі
перс тугих
і відсахнулись —
опеклися.
Здалося —
світ увесь притих,
а не один я
задивився.
Отак же
вразила, мабуть,
і того сина
древньосвіту
у синіх водах
біла грудь —
і він
придумав
Афродіту.
Взяли ми
за роги бога!
Тоді засумує
за вітром
і цвітом,
за мовою трав
і ключем
в душі
одзоветься
солодким щемом.
І схочеться їй,
як дитині на руки,
живою чи мертвою
впасти на землю.

ХТО ВІН?

Хто він,
перший отой,
що людину убив
благороднішу
й кращу від себе?
У яких він лісах
чи пустелях блудив,
в каятті,
простягаючи руки
до неба?
А, можливо,
й не каявся
кат опісля,
і йому
не здавалося
сонце кривавим.
І терпіла,
носила
вразила, мабуть,
убивцю земля.
Ще й дивись
поховали
у шані
та славі.
Хто він? Хто?
Ви назвіть,
відгукніться, віки,
бо живі ще
нащадки
отого паскуди.
Вже не хрестять планету
мечі і клинки —
впасти бомби водневі
готові на груди.
Ви назвіть нам, віки,
те ганебне ім'я,
щоб його
і за Марсом почули.
Лиш як згине все зле,
світу вільна сім'я
першовбивцю отого
забула б.
Засіяв би годі
золотий монумент
у Москві
або іншій столиці
на відзнаку
Людини,
що вирве багнет
з рук
останнього
вбивці.

СПАРТАКІАДА ВИХОВАНЦІВ ШКІЛ-ІНТЕРНАТІВ

У розпалі змагання, що входять до заліку обласної спартакіади вихованців шкіл-інтернатів. Велосипедисти середніх шкіл мірялися силами в Пантаївці, Олександрійського району. Поза конкуренцією були представники Кіровоградської школи № 1. Серед них особливо виділявся Володимир Олійник. І це цілком природно. Адже цей юнак має вже певний досвід участі й в республіканських змаганнях, йому присвоєно почесне звання кандидата в майстри спорту.

В командній гонці, яка проводилася наступного дня, сильнішими виявилися добровеличківці.

Це був четвертий вид програми спартакіади. Запас очок, набраний Кіровоградською школою № 2 в попередніх змаганнях, дозволив спортсменам цього колективу втриматися на чолі турнірної таблиці.

Та бути довго одноосібними лідерами їм не вдалося. В наступних змаганнях з легкої атлетики знову переможцями вийшли учні першої школи Кіровограда, і тепер вони мають стільки ж очок, скільки і їхні земляки з другої школи. На третьому — кремгесівці.

Ще зовсім недавно він був студентом, разом з іншими самодіяльними акторами танцювального колективу Кіровоградського педагогічного інституту виступав на багатьох оглядах-конкурсах. І мав успіх. А сьогодні Микола Федоров вчителює в Піщаному Броді (Добровеличківський район). Після уроків гуртує колектив молодих танцюристів. І знову в молодого педагога — вдача.

Фото В. КОВПАКА.

МЕЛЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 26 ТРАВНЯ. Перша програма. 12.15 — ТЕК-68. (К). 13.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. Концерт. (М). 15.00 — Наша афіша (К). 15.05 — «Телегачок». (К). 15.25 — «Старт-88». (К). 16.00 — «Камертон доброго настрою». (Харків). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «Операція «Трест». Багатосерійний художній телефільм. Четверта серія. (М). 19.00 — «Європа: країни, події, проблеми». (М). 20.15 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 21.15 — «Наша дума — наша пісня». (Львів). 21.55 — Щоденник фестивального тижня. (К).

ПОНЕДІЛОК, 27 травня. Перша програма. 16.55 — До 50-річчя прикордонних військ. «На краю рідної землі». (Львів). 17.15 — «Пісні на полотні». (Миколаїв). 17.30 — Телевісті. (К). 17.50 — «Талановита юнь». (Чернівці). 18.30 — Телефільм. (К). 19.00 — До 50-річчя прикордонних військ. «Застави не сплять». (Кіровоград). 19.10 — Телефільм. (Кіровоград). 19.30 — «Вогник на кордоні». (К). 20.35 — Програма «Час». (М). 21.15 — «З піснею в серці». Творчий портрет С. Козака. (К). 22.00 — З історії Харківського Українського драмтеатру імені Т. Шевченка. (Харків).

Друга програма. 20.00 — Телефільм «Говорить місто». (Кіровоград). 20.30 — Художній фільм «Час літніх відпусток». (Кіровоград).

ВІВТОРОК, 28 ТРАВНЯ. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Тривога». (Кіровоград). 11.30 — Художній фільм «Пригоди в поїзді». (Кіровоград). 16.35 — «Людина з легенди». (Дніпропетровськ). 17.00 — Урочисте засідання, присвячене 50-річчю прикордонних військ. Концерт. (Москва). В перерві — телевісті. (К). 20.00 — Першість СРСР з футбола: «Динамо» (Мінськ) — «Динамо» (Київ). (Другий тайм). (Мінськ). 20.45 — Першість СРСР з футбола. «Динамо» (Москва) — «Торпедо» (Москва). Кінець другого тайму. (М). 21.15 — «Де народився Максим Залізняк». (Кіровоград). 21.30 — Дні Української РСР у Чехословаччині. (Братислава).

Друга програма. 19.00 — Телефільм «Кабардино-Балкарія». (Кіровоград). 19.30 — Художній фільм «Пригода в поїзді». (Кіровоград).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 26 ТРАВНЯ. 13.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.00 — Документальні фільми. 15.50 «Камертон доброго настрою». (Харків) 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «Операція «Трест». Телевізійний фільм. (4 серія). (М). 19.30 — Європа: події, країни, проблеми. (М). 20.15 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 21.15 — «Наша дума, наша пісня». (Львів). 21.55 — Щоденник фестивального тижня. (К). 22.05 — Передача з Одеси.

ПРОЧЕРК

ПРО ТЕ, ЯК ДОБРІ СХОДИ В ДУШІ НЕ ДОГЛЯНУЛИ

ДЕ БУЛА, ГАЛИНО? — лагідно, як до хворої, звертається директор Ленінської восьмирічки Маловисківського району Олександр Мусійович Кітора. Вона байдуже глянула на нього і вже збочила з стежини, щоб обійти, коли раптом:

— Постій! — Олександр Мусійович став перед нею блідий, як стіна: з-під одежини у дівчини виглядала пляшка. Вмить вихопив, брязнув об землю і... не промовив ні слова. Круто повернувшись, пішов геть.

«Ну, тепер він мені покаже», — ліниво думала, прямуючи у свою кімнату.

Заспокоївся Олександр Мусійович у своєму кабінеті. В уяві пропливали обличчя юнаків і дівчат, які вели себе не краще, як Галина Гнояна. Учителям і вихователям вдавалося «перекроїти» їх, зробити з них справжніх людей. Для Галини він також не шкодував ні часу, ні сил, і ось, після стількох старань знову...

Другого дня не втримався: відповідати урок першою викликав Галину. «Почалося», — подумала з усмішкою. Домашнє завдання вона лише переглянула, але відповідала насмішкувато, немов говорила: І що вам від мене треба.

Олександр Мусійович навмисне ставив такі запитання, на які дівчина змогла відповісти.

— Четвірка, — сказав спокійно, наче це було в порядку речей.

Дівчина широко розкрила очі: це чи не перша в житті добра оцінка.

Дуже хотілося директорові, щоб Галина повірила в себе, щоб відчула, що й вона не гірша за інших. Говорив, як з рівною, серйозно. Давав доручення. Дівчина їх виконувала спочатку неохоче, з недовірою, а потім, як кажуть, ввійшла у смак... І вже можна було бачити її на чолі ланки на присадибній ділянці, з піднятою рукою на уроці. Рецидиви зникли. Радів Олександр Мусійович: він разом з учителями повернув суспільству ще одну людину. Так, він не помилявся: людське, благородне брало верх у її душі.

Доля у Галини була нелегкою. Коли мати покинула її з батьком, дівчині було 13 років. Вона знала, що батьки шлюб не зареєстрували, хоч батько й звав її дочкою. І коли у Войнівському дитячому будинку Олександрійського району запитували, як її по батькові, зі злістю відповідала:

— А в мене у метриці прочерк.

Дівчина вважала себе обійденою долею і мстилася за це. Вчителям, вихователям з Войнівського дитбудинку важко було справитися з її характером. А Галина бунтувала, тікала, порушувала поведінку, не виконувала розпоряджень старших. Нарешті, вирішено було перевести її у Ленінський дитбудинок Маловисківського району.

Про все це знав Олександр Мусійович і, все ж, не відмовився від важкої вихованки.

— А ви знаєте, говорю йому, — Галина зараз у колонії.

Чоловіка наче шмагнули по серцю. Розгублено подивився:

— Невже?

— Так, — невесело запевняю його.

А сталося ось що. Ленінський дитячий будинок розформували. Галина мала навчатись у Маловисківській школі-інтернаті. Знову новий колектив, нові товариші, нові вчителі. А чи ж будуть вони такі, як Олександр Мусійович? Згадалася домівка, але дому, як такого, в неї вже не було. Батько повернувся до першої дружини, мати вийшла заміж. І тут, і там Галина була зайвою.

Ті зернини доброго, які вкинули в її душу вихователі Ленінського дитбудинку, дали слабенькі сходи, які могли зміцніти. Дівчина пішла на ферму в колгосп імені Тельмана Компаніївського району, гадала почати трудове життя. Та самій починати його 15-річній дівчині було важко, а підказати нікому.

І знову — блукання, вокзали, сумнівні знайомства, і, нарешті, — крадіжки.

— Все це можна було попередити, — говорить слідчий Компаніївської прокуратури Валентина Чельцова, до якої потрапила справа Галини, — якби вчасно взятися за дівчину.

Валентина розповідає, що вона кілька разів попереджувала Компаніївську комісію у справах неповнолітніх про критичний стан дівчини, а члени її все вирішували, що в цьому випадкові робити. Вирішували досить довго, близько місяця, аж поки Галина не здійснила ще дві великі крадіжки, і вже яких вважалася вже небезпечним злочинцем.

Рядки ці пишуться не для того, щоб одних похвалити, а іншим відміряти частку їх вини. Факт залишається фактом, що важковиховувані діти виходять саме з подібних сімей. Хай доля дочки буде на совісті у її батьків Олександри Олексіївни Гнояної та Івана Омеляновича Русіна.

Але ж за виховання підлітків відповідають не лише батьки. В кожному районі області створені комісії у справах неповнолітніх, очолюють які заступники голів райвиконкомів. Найсвятіший обов'язок членів цих комісій — попередження правопорушень підлітків. А це значить, що районна комісія у справах неповнолітніх сама, через свій актив повинна пильно слідкувати за такими підлітками, як Галина. Тим більше, повинна оперативно реагувати на таке повідомлення, яке надійшло від слідчого прокуратури Валентини Чельцової.

Мені не хочеться порівнювати працю педагога і тих, хто займається вихованням дітей, з працею садівника. Бо праця вихователя набагато складніша, потребує великого душевного напруження, щирого серця. Може, саме цього не вистачило членам комісії у справах неповнолітніх Компаніївського району. Вони не встигли підхопити дівчину, роздмухати в її серці ті іскри, що зажеврілися ще в колективі Олександра Мусійовича Кітори.

В. ШАРІЙ.

Компаніївський район.

СПОГАД

Вміщуємо на замовлення молоді села Аджамки Кіровоградського району, десятикласниць компаніївської середньої школи.

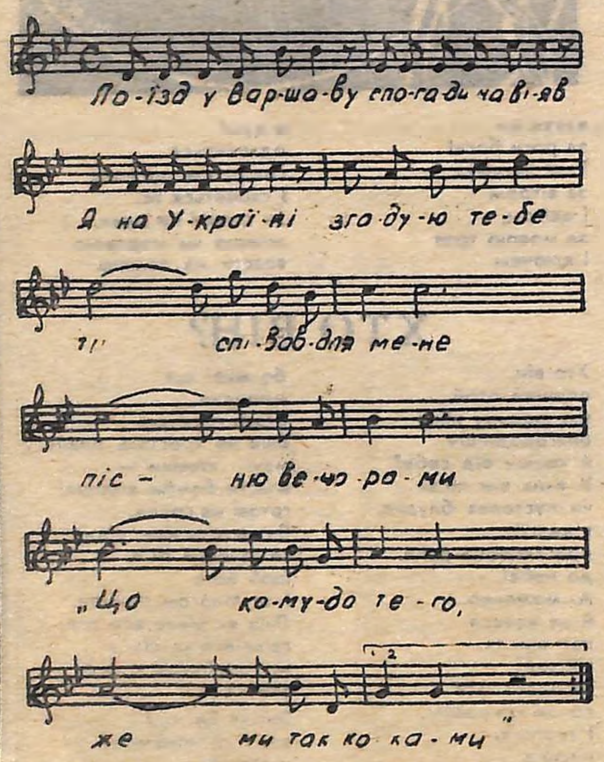

Слова Л. КОСТЕНКО.

Музика В. ВЕРМЕНИЧА.

Поїзд у Варшаву спогади
навіяв...
Я на Україні згадую тебе:
Ти співав для мене
Пісню вечорами:
«Що кому до того,
Же ми так кохали».
Я люблю, коханий, Київ
і Варшаву,
Але Батьківщина в кожного
своя.
Як тебе згадаю, —
Забренить сльозами
«Що кому до того,
Же ми так кохали».
Поїзд із Варшави йде крізь
мое серце,
Зустріч довгождану
радість окриля.
І минають роки, роки
за роками
О, яке то щастя —
«же ми так кохали». (2).

УСМІШКА

СТРАШНИЙ ЗВІР

Ніч обіцяла бути місячною. Павло з Василем зібралися на засідку. Добрячі були мисливці, бо у Павла на рахунку три вбитих ведмеді і п'ять вовків, а у Василя — три вовки і п'ять ведмедів. (Лисиць і зайців не лічили).

Тож і місце собі вибрали в дерезі та ще й проти вітру, щоб, бува, звір не побачив і не почув людину. Сидять, гріються оковитою, сушеною таранею закушують. Справжні мисливці!

Раптом Василь Павла під бік — штовх:

— Біжить!

— Стріляй, а я буду добивати, — шепоче Павло.

Василь закрив одне око і:

— Бах!

Звір біжить.

Павло:

— Бах!

Біжить. На них прямісінько.

— Бах! Ба-бах! Бах!

Біжить.

Кинулися мисливці навтьоки, а звір — плиг, та й вчепився Павлові в кожушок.

— Нене! — зарепетував Павло і повернувся, щоб глянути у вічі видимій смерті.

Подув вітерець і погнав перекотиполе далі.

Вдома обоє розповідали, як замалим не вбили ведмедя.

В. ЗАХАРОВ.

м. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ОДЕСЬКИЙ ГІДРОМЕТЕОРОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ

на 1968—1969 навчальний рік.

Інститут готує: інженерів-метеорологів (синоптиків), інженерів-метеорологів (аерологів), інженерів-метеорологів (прибористів), інженерів-агрометеорологів, інженерів-гідрологів.

Строк навчання: з відривом від виробництва — 4 роки 10 місяців, без відриву від виробництва — 5 років 10 місяців.

Заяви приймаються: на денне відділення з 20 червня по 31 липня, на заочне відділення — з 20 квітня по 31 липня.

Вступні екзамени на денне відділення з 1 по 20 серпня.

При інституті є гуртожиток і їдальня.

Студенти забезпечуються стипендією на загальних підставах (I—IV курси — 35 карбованців, на V курсі — 40 карбованців на місяць).

Адреса інституту: м. Одеса, вул. Кірова, 106.

РЕКТОРАТ.

ЗЛАТОПІЛЬСЬКИЙ ЗООТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1968—1969 навчальний рік.

На 1-й курс стаціонарного відділу по спеціальності «зоотехнія» приймаються особи, що мають неповну середню освіту, віком до 30 років.

Строк навчання 3 роки 6 місяців.

Вступники з неповною середньою освітою складають екзамени: з математики (усно) та української мови (письмово — диктант).

Вступні екзамени з 1 по 20 серпня 1968 року.

До заяви на ім'я директора слід додати такі документи: автобіографію, витяг з трудової книжки або книжки колгоспника (для осіб, що мають стаж виробничої роботи), свідоцтво про освіту (в оригіналі) чи повідомлення про перехід у 9, 10, 11 класи середньої школи, довідку про стан здоров'я (форма № 286), 3 фотокартки розміром 3х4 см.

Особи, що мають стаж виробничої роботи не менше 2-х років, демобілізовані з рядів Радянської Армії та направлені на навчання колгоспами і радгоспами, приймаються поза конкурсом.

Відмінники з неповною середньою освітою приймаються без екзаменів, зараховуються поза конкурсом.

Учні забезпечуються стипендією на загальних підставах та гуртожитком при технікумі є їдальня.

Адреса технікуму: м. Новомиргород Кіровоградської області. Златопільський зоотехнікум.

АДРЕСА ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36. Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград

БК 00345. Індекс 01197. Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 2668. Тираж 42 700.